ATILIM

Yıl 4, Sayı 12 (48)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı 1 Aralık 1977

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

Yerel seçimlerde, gerici-faşist güçleri geriletelim, emperyalizm ve faşizmle uzlaşmayan, demokratik özgürlüklerden yana, halkın yerel ve genel tüm çıkarlarını savunan adayları destekleyelim!...

Yerel seçimler

İşbirlikçi burjuvazi ve hükümetlerinin getirdikleri çok yönlü, süregen bunalım kıyasıya, biteviye derinleşiyor. Bunalım kokuşan, halk düşmanı bugünkü düzenin her dalına yansımaktadır. Halkı temsil etmeyen Meclisin bugünkü hali, bunun en açık misalidir. Bu, AP ve ortaklarının faşizme tırmanma yoluyla bunalımların içinden sıyrılma çabalarının memlekette durumu daha da ağırlaştırdığını gösteriyor.

Genel seçimlerden bu yana bütün burjuva partilerinin içindeki çelişkiler, hükümette sandalye kavgaları iyice su yüzüne çıkmıştır. Yerel seçimlere giderken bu sürtüşmeler, kavgalar, çelişkiler daha da sertleşti, yeni yeni biçimler aldı. Bu sıkışık durumda egemen çevreler, bir yandan bunalımın bütün yükünü geniş halk yığınlarının sırtına bindirirken, öte yandan da burjuva partileri arasındaki çekişmeleri, çelişkileri karşılıklı ödün vermelerle yumuşatmak, konumlarını duraganlaştırmak istiyorlar.

Son haftalarda bütün burjuva partileri arasında halktan, kamuoyundan gizli pazarlıklar oluyor. İşbirlikçi burjuvazi, bunların dayandıkları çok uluslu yabancı tekeller, özellikle Amerikalılar, NATO'nun elebaşıları AP ve CHP ikilisinden bir hükümet oluşturma plânına ayrı bir önem veriyorlar. Pazarlıklar, gizli-açık konuşmalar daha çok bunun üzerinde gidiyor. Ana taktikleri, ilerici güçlerin savaşta birlik kurmalarını engellemek, bu güçleri parçalamak, burjuvazinin üst kesimleri arasında bir «bağlaşıklık» sağlamaktır.

Bu taktik, CHP içinde, üstü kapalı da olsa, bir direnişe yol açıyor. Bu direniş belediye başkanlıklarına aday seçmelerde iyice ortaya çıktı. Sonra, yerel seçimlere bir düzine parti giriyor. MHP, AP açıktan birbirini destekliyor. Bu iki parti de CHP'ne kur yapıyor. Öte yanda işçi, sosyalist partilerin tutumu darmadağınık. Birlikten, bağlaşıklıktan yana bunlarda hiçbir çaba görünmüyor.

TKP, işçi sınıfının, ilerici güçlerin savaş birliğini sağlamak yolundan yürüyor. Yerel seçimlerde gericilere, hükümet partilerine, karanlık hesaplarla pazarlıklara girenlere, bu tür adaylara oy yok!

Sovyetler Birliği Komünist Partisi Merkez Komitesi'ne

Çok değerli yoldaşlar,

Türkiye Komünist Partisi, bütün Türkiyeli komünistler ve emekçiler adına, Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nin 60. yıldönümünü, Sovyetler Birliği Komünist Partisi'ni, Sovyet halkını en içten duygularla kutlar.

Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'ni yüce Lenin'in, Bolşevikler Partisi'nin önderliğinde Rusya proletaryası yaptı. Oktobr Devrimi, «halkların zındanı» Çarlık Rusyası'nda kapitalist sömürü düzenini yıktı, halkları, ulusları her türlü ezgiden kurtardı. İşçilerin, köylülerin Sovyet devletini kurdu. Kızıl Oktobr, Leninci proletarya enternasyonalizmi ilkelerini yaşama geçirdi. Kapitalist ülkeler işçi sınıfının devrimci savaşımına, ulusal kurtuluş devrimlerine güç kaynağı oldu. İnsanlık tarihinde yepyeni bir çağ, kapitalizmden sosyalizme geçiş çağını açtı.

Sovyet halkı, SBKP'nin Leninci yönetiminde Büyük Anayurt Savaşı'nda, emperyalizmin vurucu gücü Hitler faşizmini baştan aşağı ezdi. Bu utku Avrupa halklarının özgürlüğe, ulusal bağımsızlıklarına kavuşmasına, bir kısmının iki yönlü, hem faşizmden, hem de kapitalizmden kurtulmasına, sosyalizme geçmesine somut olanak sağladı. Bunun sonucunda günümüzde Viyetnam'dan Küba'ya kadar uzanan dünya sosyalist sistemi doğdu. Dünya devrim süreci yeni bir aşamaya ulaştı.

Büyük Oktobr insanlığa barış yolunu açtı. Sovyetler Birliği, Lenin'in barış çağrısından bu yana 60 yıldır ardıcıl, sürekli bir barış politikası yürütüyor. Bunun somut örneğini, büyük komşumuzun ülkemize, halkımıza karşı sürdürdüğü iyi komşuluk ve dostluk politikasında görüyoruz.

SBKP, özellikle parti Merkez Komitesi Genel Sekreteri ve Yüksek Sovyet Prezidyum Başkanı L. I. Brejnev yoldaşın yorulmak bilmez girişimleriyle, barışın güçlendirilmesi, silâhlanma yarışına son verilmesi, toplu insan kırma silâhlarının yok edilmesi, politik yumuşamanın askersel yumuşama ile tamamlanması yolunda Leninci barış politikasını sürdürüyor.

Sovyetler Birliği, barış politikasını komünizm kuruculuğuyla yanyana yürütüyor. Sovyet halkı tarihte eşi görülmemiş bir atılımı, sosyalizmin kuruculuğunu, geliştirilmesini bir insan ömründen kısa bir zamanda, özgür emeğin gür yaratıcılığıyla başardı.

Sovyetler Birliği'nde emekçiler için yeryüzünün en özgür, en geniş insan haklarının gerçekleştiği bir toplum var. Bu en gerçek, en yüksek demokrasi, proletarya diktatörlüğü ile sağlandı. Bu yoldan genel halk devletine geçildi. Milyonlarca Sovyet insanının kollektif yapıtı olan yeni Sovyet Anayasası bunun en çarpıcı örneğidir. Yeni Sovyet Anayasası, Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nin, Sovyet Devleti'nin 60 yıllık tüm gelişim ve kazanımlarının göz kamaştırıcı, görkemli bir dökümüdür. Komünist partisinin, onun Markscı-Leninci önderliğinde işçi sınıfının, emekçi halkın neler yaratabildiğinin parlak bir kanıtıdır.

Yaşasın Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi!
Yaşasın Kızıl Oktobr'un anayurdu SSCB!
Yaşasın Lenin'in utkan partisi SBKP!

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

7 Kasım 1977

Ulusal Demokratik Cephe üzerine

Türkiye'nin içinde bulunduğu derin bunalımlardan çıkması, ve özellikle emperyalizmin desteğindeki faşist tehlikenin yok edilmesi, her şeyden önce işçi sınıfının birliği, işçi-köylü bağlaşıklığı ve ulusal demokratik cephe gibi bileşenleri olan karmaşık sorunlar bütününün çözümünü gerektiriyor.

Aralarındaki bütün ayrımlara karşın, — sağ kanat sosyal demokratların ve Maocu serüvencilerin dışında — komünist, sosyalist ve sosyal demokrat güçler birliğin ertelenmez görev olduğu noktasında ortak bir görüş içindedirler.

Ne var ki, TKP'nin dışında, legal sosyalist akımın sıralarında özellikle şu son dönemde ulusal, demokratik güçlerin cephe birliği sorunlarında olumsuz gelişmeler oldu. Bunlar, ulusal demokratik cephe yolunda somut gelişmeler sağlanırken, kendi programlarına ve açıklamalarına aykırı bir davranış içine girdiler.

TKP'ne, sınıf sendikalarına ve ulusal demokratik güçlerin cephesini oluşturma girişimlerine karşı aylardan beri süren, giderek yoğunlaşan kampanyanın kaynağı nedir? TKP ile eylem birliği yapabilecek, sınıf sendikalarının birliğini ko-

(Devamı 2. sayfada)

Ulusal Demokratik Cephe üzerine

(1. sayfadan devam)

ruyabilecek ve UDC içinde yer alabilecek olan söz konusu çevreler niçin tam tersine tutumlara sürüklendiler? Bu soruların yanıtlanması bir zorunluktur.

1. Saldırının kaynağı

UDC girişimine karşı açılan kampanya, gerici basının ve hükümet sözcülerinin resmi açıklamalarıyla başladı, sonra MESS patronlarının lokavtlarıyla, onunla eşzamanlı olarak da sağ sosyal demokratların kışkırttığı DİSK'teki bölücülükle yoğunlaştı. Bu kampanya, emperyalizmin, tekelci burjuvazinin tüm politik plânlarının (AP-CHP ortak hükûmeti, ya da faşist darbenin) karşısındaki başlıca engeli, ulusal demokratik güçlerin cephe birliğini önlemek amacını taşımaktadır. Olayların böylece bir tek sınıfsal açıklaması vardır: Politik alanda, ulusal demokratik cepheyi yaşama geçirmek isteyenlerle buna karşı duranlar arasındaki savaşım, işbirlikçi, tekelci burjuvazi ile işçi sınıfı ve tüm halk arasındaki savaşımla çakışmıştır. Bu olgu, ülkemizde şimdiye kadar hiç bir cephe ya da eylem birliği girişiminde görülmeyen bir özelliktir ve nedeni de UDC girişimine gerçek yığınsal güçlerin katılması, bu güçlere ilk kez işçi sınıfının kendi Marksçı-Leninci partisiyle öncülük etmesi, ilk kez birlik yolunda başarı perspektivinin böylesine açılmış olmasıdır.

2. Hataların Kaynağı

Saldırının kaynağı olan emperyalizm ve işbirlikçi burjuvazinin emrindeki gericilik olayları «sol'un iç kavgası», ya da TKP ile öteki «sol güçler» arasındaki «boğuşma» olarak göstermeye yelteniyor. Bu yorumlar, tekelci burjuvazinin, gericiliğin özenle hazırladığı saldırıyı örtbas etmek çabalarına hizmet ediyor.

Bazı kimseler de bu yorumları paylaşıyorlar. Son gelişmelerin sınıfsal açıklamasını, politik anlamını gözlerden gizliyor, ayrıntıları, öznel öğeleri ön plâna çıkarıyor, çoğu kez de gerçekleri saptırıyorlar. Onların da bu yöntemi seçmeleri, karşı devrimci kampanya boyunca takındıkları ters tutumları savunabilmek amacını taşıyor. Oysa hataları savunmak yerine, onları düzeltmek gerekiyor.

Açıklamalarıyla birlikten yana tutum alan kimi legal sosyalist parti yöneticileri, son Ulusal Demokratik Cephe girişimi sırasında niçin ters bir tutum aldılar? Bilinen bazı öznel çatışmaları, ikinci derecedeki ayrılık noktalarını bir yana bırakıp, TKP ile, sınıf sendikaları ile ve pek çok yığınsal örgütle niçin birleşemediler? Kendilerine yapılan pek çok çağrıyı niçin görmezlikten geldiler? Ulusal Demokratik Cephe girişimlerine karşı yönelen anti-komünist saldırıyı göğüslemek yerine, onu fırsat sayan, kendi dar parti çıkarlarının peşinde sürüklenen bu kimselerin sözkonusu «makyavelist» tutumları nasıl açıklanabilir? Bu olgunun bir tek açıklaması vardır: Sınıf savaşının ulusal demokratik güçlerin birliğini oluşturma ekseni çevresinde olağanüstü sertleştiği, on binlerce işçinin grev savaşları içinde öne atıldığı, gericiliğin dolu dizgin anti-komünist saldırıya geçtiği bir sırada küçük burjuva elemanlar sınıfsal yapıları gereği burjuvazinin politik etkisi altında kaldılar, yalpaladılar, gerilediler.

Onlar şimdi kimi zaman «doktrinerlik»le, «cephe» üzerine akıl almaz gevezeliklerle, kimi zaman da kendilerine yapıldığını söyledikleri «haksızlıkları» sıralayarak, ya da çağrının yapılış «biçimine», «alt düzeyde» değil de, sözde «üst düzeyde» olmasına v.s. karşı kendi deyişleriyle «ciddi» eleştirilerle tutumlarını savunmaya çalışıyorlar. Başka koşullarda üzerinde kardeşçe bir tartışma yürütülebilecek ve çözümlenebilecek bütün ikinci derecedeki sorunlar, gerici-faşist güçlerin anti-komünist saldırısıyla karşı karşıya olan güçleri arkadan hançerlemeye gerekçe yapılamaz.

3. Birlikte savaş için!

Ulusal Demokratik Cephe yolundaki girişimler daha bugünden gerçekten olumlu ve zengin derslerle dolu sonuçlar vermiştir. Bu kazanımları daha da ileri götürmek için, her şeyden önce, UDC girişimine yönelen sermaye saldırısını püskürtmek, sınıf sendikalarının birliğini gerçekleştirmek, sosyalistlerle, — iç oyrışmasını unutmaksızın — sosyal demokratlarla UDC hedefinde eylem birliği için elden geleni yapmak gerekiyor.

Nedir ki, birlik komünistlerin temel politikası olmakla birlikte, her şey komünistlere bağlı değildir. Komünistlerin bağlaşık olarak baktıkları kimselerin de birlikte savaş için istekli olması gerekir. Bunun ölçütlerinden biri de TKP düşmanlığı silâhının bırakılmasıdır.

60. yıl Çağrısı

Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin, SSCB Yüksek Prezidyum Konseyi'nin, RSFSC'nin 2–3 Kasım günlerinde Kremlin'de düzenlediği toplantıda, «Bütün ülkelerin halklarına, hükümetlerine ve parlamentolarına» başlıklı bir çağrı kabul edildi. Bu çağrıda özetle şöyle deniyor: «Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nin 60. yıldönümünü kutlama törenleri günlerinde SBKP, SSCB Yüksek Prezidyum Konseyi ve Sovyet hükümeti bütün ülkelerin halklarına, hükümetlerine ve parlamentolarına barış ve iyi niyet çağrısında bulunuyor.

Bundan 60 yıl önce Rusya'da iki ana karanın topraklarında, Asya ve Avrupa'da sosyalist devrim başarıya ulaştı ve böylece sömürüden özgür emek, sosyal eşitlik ve halklar arasında dostluk toplumunu kurma yönünde insanlığın hararetli isteği gerçekleşmeye başladı. Bugün, 60 yıl sonra açıkça söyliyebiliriz ki, 1917 Ekiminde Rusya işçi sınıfı ve emekçileri, başında yüce Lenin'in bulunduğu Bolşevik Partisi'nin yönetiminde yeni yaşamın doğru yoluna koyuldular. Ateşli devrimciler olarak onlar, yeni toplumun uzak görüşlü kurucuları oldular.

Eski dünyanın bütün gerici güçleri ilk sosyalist devrime karşı koydular. Ateş ve kılıçla, açlık ve ablukayla devrimi ezmeye, onun bütün dünyayı aydınlatan meşalesini söndürmeye çalıştılar. Halkımız, emperyalist güçlerle, gericilik ve faşizmle çetin savaşta özgürlüğünü ve bağımsızlığını, Oktobr'ın kazanımlarını, sosyalizmin geleceğini büyük kayıplar vererek savundu ... Biz gelişmiş sosyalist toplumu kurduk. Biz, tüm emekçilerin çıkarlarının en iyi bir biçimde sağlandığı, tüm ulus ve halkların, her vatandaşın hak ve özgürlüklerinin tam ve en geniş olarak gerçekleştiği dünyanın ilk devletini kuruyoruz. Sovyet devletinin 60 yıllık gelişmesinin başarılarının yoğunlaştığı nokta, yeni Sovyet Anayasasıdır. Komünist Partisi ve Sovyet hükümeti etrafında sımsıkı kenetlenen Sovyet halkı, içeriği barış, ekmek, özgürlük, eşitlik, halkların mutluluğu ve kardeşliği olan komünist ülkülerin tam gerçekleştirilmesi için yoğun çaba harcıyor.

Ekim 1917'de Komünist Partisi'nin, Lenin'in izinden gidenler gerçek enternasyonalisttiler. Onlar, yalnız kendi halklarının mutluluğu için savaşmıyorlardı ... Oktobr Devrimi'nden bu yana geçen 60 yıl içinde insanlık büyük ilerleme kaydetti. Dünya temelden değişti. Ama bugün de insanlığın önünde çözümü zorunlu olan çok ivedi sorunlar duruyor ... Birçok ülkede açlık, yoksulluk, cahillik, yarından korku hâlâ sürmektedir. Milyonlarca insan işsizliğe itilmiştir. Dünyamızda hâlâ sömürgeciliğin, faşizmin, ırkçılığın kökü kazınmamıştır. En önemlisi de, ana sorun olarak ortada duran, yeni bir dünya savaşı, nükleer bir yıkım tehlikesi hâlâ önlenememiştir ... Sovyet devleti daha doğduğu gün barış çağrısının bayrağını yükseltmiştir. 60 yıl boyunca da barışın korunması için elden geleni yapıyor ... Gerginliği azaltma yolunda ciddi engel-

(Devamı 6. sayfada)

Denek taşı

Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nin 60. yıldönümü nedeniyle yapılan toplantıda TKP MK Politik Bürosu üyesi A. Saydan yoldaşın okuduğu raporun özeti:

«Dünya tarihinde proletaryanın ilk devleti Paris Komünü'dür. Paris Komünü üç ay kadar yaşıyabildi. Büyük Oktobr ise tarihte, proletaryanın ilk başarılı devrimi oldu. Tarihte ilk defa insanın insanı sömürmesine son verdi. Lenin'in önderliğinde Bolşevikler Partisi bu başarıya nasıl, hangi yollarla ulaştı?»

A. Saydan yoldaş raporunda bu soruyu yanıtlarken, bu başarının başlıca koşulunun yeni tip proletarya partisinin kurulması, iç ve dış düşmanlara karşı demokrasinin en yüksek aşaması olan proletarya diktatörlüğünün sağlanması olduğunu vurguladı. Proletarya diktatörlüğünün devrim kazanımlarını savunmak, karşı devrimcilerin saldırılarını göğüslemek, toplumu kökünden değiştirmek, onu sosyalizme ve daha sonra da komünizme yöneltmek için kaçınılmaz, tarihsel bir zorunluk olduğunu belirtti. Büyük Oktobr Devrimi'yle doğan Sovyetler Birliği'nin proletarya enternasyonalizmini yaşattığını, dünya komünist işçi hareketinin bugünkü boyutlara ulaşmasında Büyük Oktobr'un bir dayanak, bir hareket noktası olarak belirdiğini söyledi ve şöyle dedi:

«Bu süreç bugün de sürüyor, bugün de proletarya enternasyonalizminin en önemli denek taşı, SSCB'ne karşı tavırdır. Türkiye Komünist Partisi, Büyük Oktobr'un yerleştirdiği proletarya enternasyonalizmine bağlı kalmak savaşının içinde yetişmiş, güçlenmiştir. TKP, dünya komünist ve işçi hareketinin bir bölümü olduğunu hiç bir zaman unutmamıştır ve unutmayacaktır. Bundan böyle de Büyük Oktobr'un derslerine bağlı kalarak, dünya komünist ve işçi partilerinin birliğini pekiştirmek, Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmini canlı bir şekilde uygulamak için hiç bir çabayı esirgemiyecektir.

Raporda, daha sonra Oktobr Devrimi'nin tarihsel önemi ve uluslararası bir nitelik taşıyan kazanımları üzerinde duruldu.

A. Saydan yoldaş, tırmanan faşizme, emperyalizme bağımlılığa, sömürü ve ulusal ezgiye karşı savaşan tüm ilerici-demokratik güçler arasında birliğin oluşması yönünde TKP'nin savaşımını dile getirdi. Saydan yoldaş raporuna şöyle devam etti: «TKP, Büyük Oktobr'un verdiği derslere bağlı kalarak ve onları canlı bir biçimde Türkiye koşullarına uygulamak için bütün ilerici, yurtsever, anti-faşist, anti-emperyalist güçlerin eylem birliği politikasına ardıcıl bir şekilde devam edecektir.»

L. İ. Brejnev'in raporundan

— «Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nin utkusu ülkemizi ve halkımızı, bizi, toplumsal ilerlemenin öncüsü durumuna getirdi. Ve bugün biz, bu alanda en ön sıralarda yerimizi alıyoruz . . .»

— «Oktobr'un uluslararası sonuçlarından en önemlisi, sosyalist dünya sisteminin doğuşudur . . . Dünya sosyalizminin gelişme deneyleri, şunları göstermiştir:

— Devrimin ana sorunu erk sorunudur. Ya emekçi halkla bağlaşıklık kuran işçi sınıfının, ya da burjuvazinin erki. Bir üçüncüsü yoktur.

— Ancak işçi sınıfı ve bağlaşıkları reel politik erki elde ettikten sonra kapitalist ve diğer sömürücü sınıfların sosyal-ekonomik egemenliğine son verebilirse, sosyalizme geçilebilir.

— Ancak işçi sınıfı ve onun öncü gücü komünistler, emekçi yığınları yeni toplumun kuruluşu için birleştirebilirlerse ve harekete geçirebilirlerse, sosyalizm utkuya ulaşabilir.

— Sosyalizm, ancak emekçilerin erki ve devrimi, sınıf düşmanlarının içten ve dıştan saldırılarına karşı savunabilmeleri ölçüsünde başarıyle ayakta kalabilir.»

— Dünya sosyalizmi ayni zamanda Marksist-Leninist çizgiden, proletarya enternasyonalizminden ayrılmanın, kaçınılmaz olarak halka ağır bir sınav getirdiğini, büyük hatalara sürüklediğini göstermiştir . . . Çin'de sosyalizmin ekonomik yasallıklarından sapmanın ne denli ağır sonuçlara yolaçtığı biliniyor. Çin halkının sosyalist kazanımları, dünya gerici güçleriyle elele verilmesiyle, büyük tehlikeye düşmüştür.

— «İkinci Dünya Savaşı'nda faşizm üstündeki büyük utkumuzdan sonra 2 milyardan fazla insan sömürge zincirlerini kırarak, bağımsızlığına kavuştu . . . Bugün en açık bir şekilde söyleyebiliriz ki, emperyalizmin eski sömürgelerinde milyonlarca özgürlük savaşçısının elde ettiği başarıları yoketmeye, ilerleme savaşımını durdurmaya kimsenin gücü yetmiyecektir.»

— «Oktobr Devrimi'nin utkuyle sonuçlanması, uluslararası işçi hareketinde yeni bir çağ açtı . . . Dünya tarihinde önemli bir rol oynayan bir güç, uluslararası komünist hareketi doğdu.»

— «Komünist partilerinin ana hedefi, tekellerin egemenliğine karşı savaşta, bütün demokratik güçlerin eylem birliğini sağlamaktır.»

— «Bütün Marksist-Leninist partiler gibi, partimiz de, komünist hareketin ana ilkeleri olan eşitlik, bağımsızlık, içişlerine karışmama, çeştli ülkeler komünistleri arasında karşılıklı dayanışma ve destek ilkelerine içtenlikle bağlıdır.»

— «Yeni bir dünya savaşını önlemek, barışı güçlendirmek, dünya halklarının mutlu geleceği yolunda yeni perspektifler demektir. Kalıcı bir barışın sağlanmasıyle, insanlığı yakından ilgilendiren sorunların çözümü için de önemli önkoşullar yaratılacaktır.»

— «Büyük Oktobr Devrimi'nin kızıl bayrağını yükseklerde dalgalandıralım. Marksizm-Leninizm ilkelerinin yeni başarıları için ileri!»

Tarihsel kutlama

Büyük Oktobr Sosyalist Devriminin 60. yıldönümü Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği'nde büyük törenlerle kutlandı. SBKP MK, SSCB Yüksek Sovyeti ve RSFSC (Rus Sosyalist Federatif Sovyet Cumhuriyeti) Yüksek Sovyeti'nin ortak tören toplantılarına 104 ülkeden komünist ve işçi partilerini, sosyalist partileri ve ulusal kurtuluş örgütlerini temsil eden 123 delegasyon katıldı. Toplantıda SBKP MK'nin çağrılısı olarak katılan kardeş komünist partileri delegasyonları arasında TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen yoldaşın başkanlığında TKP delegasyonu da hazır bulundu. Lenin mozolesine bir çelenk koyan TKP delegasyonu komünizmin kızıl bayrağını dünyanın altıda birinde açtıran, dünya proletaryasının yol göstericisi, büyük önderin önünde saygı duruşunda bulundu.

Toplantıyı SBKP MK Politbüro üyesi ve MK Sekreteri M. Suslov yoldaş kısa bir konuşmayla açtı. Da ha sonra SBKP Genel Sekreteri L. İ. Brejnev yoldaş, bütün dünyada geniş yankılar uyandıran bir konuşma yaptı: Oktobr devriminin dünya devrim sürecine yaptığı katkıyı belirtti ve dünya barışının korunması için somut önerilerde bulundu.

«Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nin 60. yıldönümünü TKP adına ve bütün Türkiye'li komünistler, emekçiler ve halkımız adına selâmlarız» diye söze başlayan TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen yoldaş Kızıl Oktobr'ın etkisi altında TKP'nin kuruluduğunu ve halkımızın ulusal kurtuluş savaşının bu büyük devrimin etkisi ve desteği ile utkuya ulaştığını söyledikten sonra konuşmasının Türkiye ile ilgili bölümünde sunları belirtmiştir: «Türkiye burjuvazisi, gerici egemen çevreler Türk-Sovyet dostluğundan uzaklaştıkça Anayurdumuzu emperyalistlerin kucağına itti. TKP, topraklarımızdaki NATO ve Amerikan üslerinin, atom silâhlarının kaldırılması için, halkımızın ulusal bağımsızlık, demokrasi ve sosyal ilerleme savaşımını örgütlüyor. TKP, dünyada ve yeryüzünde barış, güvenlik ve silâhsızlanmanın sağlanması, karagün dostumuz Sovyetler Birliği ile iyi komşuluk ilişkilerimizin geliştirilmesi, iyi dostluk ve karşılıklı saldırmazlık anlaşması bağlanması için savaştı, savaşıyor.»

Lenin köşesi

Yerel yönetim seçimleri ve komünistler

Yerel yönetim seçimleri ve yerel yönetimlere katılma komünistlerin, partinin, halkın çeşitli katmanlarının istemlerini daha derinlemesine öğrenme, onlarla sıkı bağlar kurma ve kendi programının doğruluğunu gösterme bakımından çok önemlidir.

Lenin, Çarlık Rusyası'nda yerel yönetim olan zemstvo'ların rolünün çok kısıtlı olduğunu belirtir: «*Zemstvo'lar daha başlangıçta Rusya devlet yönetiminin arabasının beşinci tekerleği, bürokrasinin izin verdiği, genel egemenliğin bozulmayacağı bir araç olmaya mahkûmdu, halktan temsilcilerin rolü yine bu bürokratizmin belirlediği ödevleri teknik bakımdan yerine getirmeyle sınırlanıyordu.*» (Tüm yapıtlar, c. 5, s. 35.) Tüm bunlara karşın zemstvo'ların devrimcilere yardımcı olduğunu söyler: «*Hükümetin devrimcilere karşı savaşında onlar hükümetin güvenilmez bağlaşıklarıdır. Onlar devrimcilere karşı dostça bir tarafsızlık uyguluyorlar ve böylece dolaylı da olsa, hükümetin baskı ve terör uygulamalarının en kritik anında kararsızlık yaratarak devrimcilere belirli bir yardımda bulunuyorlar.*» (C. 5, s. 64.)

Lenin, yerel yönetimlerin küçümsenmemesini salık verir ve Bolşevik Partisi'nin bu konuda bir zamanlar izlediği tutumu yetersiz bulur: «*Partimizin propaganda ve ajitasyon çalışmalarında federatif ve merkezi cumhuriyet sorununa olduğu gibi yerel yönetim sorunlarına da gerekli ilgi gösterilmiyordu ve gösterilmiyor.*» (C. 33, s. 74.)

Lenin, yerel yönetimlerin rolünün haddinden fazla büyütülmemesi gerektiğini de belirtir ve şöyle der «*Hiç bir yerde ve hiç bir zaman yerel yönetimler kapitalizm çağında gericiliğe karşı savaşımın kalesi olmamışlardır ve olmıyacaklardır.*» (C. 17, s. 164.)

Lenin, burjuva partilerinin yerel seçimlerde de genel seçimlerde olduğu gibi bol keseden vaatlerde bulunduklarını belirtir: «*Yine bol keseden yapılan vaatlerle dolu demeçler, tumturaklı sözler, yine o belirsiz formüller, yine halkı en fazla ilgilendiren sorunlar, yani bu vaatlerin yerine getirilmesi için güvenceler suskunlukla geçiştirilmektedir.*» (C. 32, s. 23.)

Leninci ilkelere sımsıkı bağlı olan komünistler yerel yönetim seçimlerinde her bölge halkının istemlerini göz önünde bulundurarak hazırlanan programlar önerirler. Bu program yerel sorunları olduğu gibi tüm ülkenin karşı karşıya bulunduğu en önemli sorunları, iktidarı elinde tutan burjuvaziye ve onun partilerine karşı tutumu da belirler. Komünistler yerel yönetim seçimlerini yığınları aktif politik savaşıma çekme araçlarından biri, işçi sınıfının bağlaşıklar politikası açısından, emekçi yığınların iktidar deneyimi kazanması, geniş yığınların politik eğitimi bakımından son derece önemli sınıf savaşımı alanı olarak görmektedirler.

Uzlaşma mı, sınıf savaşı mı?

İçinde bulunduğumuz günler «sınıfsal uzlaşma mı, yoksa sınıf savaşı mı?» sorusunu bütün açıklığıyla ortaya koydu. Politik savaşa bağlı olarak sendikal harekette de bu soru belirginleşti.

Bu sorunun belirginleşmesinin nedeni, emperyalizm ve onun işbirlikçileri gerici faşist güçlerle, emekçi halk yığınları ve ilerici yurtsever güçler arasındaki savaşın keskinleşmesidir.

Ücretleri dondurma girişimlerinin, lokavtların bütün işçileri hedef aldığı gerçeğini kimse inkâr edemez. Bu nedenledir ki, Türk-İş yöneticileri tabanın baskısıyla da lokavta karşı olduklarını, ücretlerin dondurulması girişimlerinin Uluslararası Para Fonu'ndan, büyük sanayicilerden kaynaklandığını söylemek zorunda kalmışlardır. Ama yalnızca söylemekle kalmışlardır.

Türk-İş içindeki gerici ve faşist eğilimli sarı sendikacılar, ikinci MC hükümetine bunalımı emekçi halkın üzerine yıkma plânını uygulayabilmesi için hizmet ettiler. Bunlar Türk-İş'e bağlı sendikalara üye işçilerin tepkilerini kırmak için ortaya, önce «muhtıra» sonra «öneri paketleri» adını verdikleri oyalama taktiğiyle çıktılar. «Sınıf barışı»nı bu yolla sağlamaya çalıştılar.

Faşist MHP'nin ve gerici MSP'nin güdümündeki bölücü, küçük konfederasyonlar da hükümete işçileri nasıl kandıracakları yönünde öğütler verdiler. Onların «sınıf barışı»nın da sermayenin hizmetinde olduğu bütün açıklığıyla görüldü.

Sendikal harekette gericiliğin ve faşizmin uzantılarının her zaman sınıf uzlaşmacılığının saflarında bulunduğu biliniyor. Ama, bu sosyal demokrasi için geçerli değil.

Türk-İş yönetimini paylaşan sosyal demokratlar, CHP yöneticilerinin sağ eğilimine kapılarak Türk-İş içindeki AP ve MHP yanlısı sarı sendikacıların, Şide'lerin, Tunç'ların oyalama taktiklerine ses çıkarmadılar. Bunalımın emekçi halk yığınlarının üzerine yıkılması girişimine karşı durmadılar. «Sınıf barışı»nın bir sonucu olan bu tutum Türk-İş içinde insiyatifi yeniden AP'lilere verdi. DİSK'in etkisiyle yapılan genel grev çağrısından eski konumlara dönüldü.

AP-CHP işbirliği yolunda yürüyen CHP yöneticilerinin tutumları dolaysız olarak DİSK içinde de bölücülük biçiminde yansıdı. Bölücülerin sınıf uzlaşmacısı niteliğini görebilmek için, gerici basının «DİSK bölünüyor, şimdi yine Türk-İş önde» sözlerine bakmak yeterlidir. Onlar «sınıf sendikacılığı çöküyor, yaşasın sarı sendikacılar» diye yaygara koparıyorlar.

Ama bütün bölücü, anti-komünist sınıf uzlaşmacası saldırı ve girişimlere karşın sınıf sendikacılığı yine işçi sınıfının savaşlarının önündedir. Türk-İş içinde olsun, DİSK'te olsun sınıf uzlaş-

Öğretmenlerin birliği

TÖB-DER üyesi ilerici, yurtsever öğretmen yığınları, faşizmi ve hayat pahalılığını protesto yürüyüş ve mitinglerine katılır, gerici, faşist karması hükümetin, faşist komandoların kırım ve kıyım eylemlerine yiğitçe göğüs gererken, öğretmen hareketinde bölücülük de başkaldırıyor. Kendisine sosyalist diyen bir partinin yandaşları, işbirlikçi burjuvazinin, MESS'in, hükümetin sınıf sendikalarına ve ulusal, demokratik güçlerin cephesini oluşturma girişimlerine yönelttiği saldırıyı ve sağ kanat sosyal demokrat kimi yöneticilerin bu saldırıya katılmalarını fırsat saymış ve öğretmenlerin yığın örgütünü parçalama yoluna koyulmuştur. Bunlar öğretmenlerin büyük çoğunluklukla seçtikleri yasal yönetimleri İstanbul ve Adana şubelerinde olduğu gibi görevinden düşürmek, hatta işi zorbalıkla örgüt binalarını işgâle ve kanlı saldırılara kadar vardırmışlardır. Dahası, bu kimseler İstanbul'da yurtsever öğretmenlere karşı yürüttükleri bu silâhlı saldırıları, yayın organlarında «anladıkları dilden» davranma olarak alkışlamışlardır.

En geniş öğretmen yığınlarında, hatta o güne kadar birlik ve dayanışmaya karşı çıkan kimi legal sosyalist çevrelere kadar herkes bu zorbalığın karşısına dikiliyor. Çünkü son TÖB-DER olayları, öğretmenlerin birliğine, demokratik geleneklerine, istemlerine, onların grevli, toplu sözleşmesi sendikal haklar savaşımına temelden aykırıdır ve faşizme tırmanışı yüreklendirmekten başka hiçbir sonuç vermez.

İşçi sınıfıyla sımsıkı kenetlenen, 1 Mayıslarda komünistlerle, tüm ilericilerle birlikte faşistlerin, Maocuların kurşunlarına göğüs geren öğretmenlerin örgütsel birliğini korumak, bir avuç örgüt yıkıcısı kariyeristi etkisiz bırakmak, provokasyonlara kapılmamak, saldırıları yığınsal girişimlerle göğüslemek, öğretmenler arasında en geniş eylem birliğini oluşturmak güncel görevdir.

Engeller aşılacaktır

Tüm yeryüzünde olduğu gibi Türkiyemizde de son yıllarda bilimsel sosyalizm ilkeleri, emekçi katmanlar arasında hızlı bir yayılma süreci içine girdi. İşçi sınıfının politik öncüsü TKP'nin ve sendikal örgütlerin bu süreç içinde güçlenmesi, ilerici gençlik hareketinin de kısa bir süre içinde toparlanıp gerçek yörüngesine oturmasında çözümleyici rol oynadı. 1971 sonrasında, özellikle son üç yılda, geçmişin acı deneyimlerinden dersler çıkararak, bozguncu, sekter akımları önemli ölçüde yalıtlayan ilerici gençlik hareketi «gençliğin yolu işçi sınıfının yoludur» belgisiyle yeni örgütlerini kurdu ve 40 bini aşkın yurtsever genci tüm ülke ölçüsünde birleştirmeyi başardı. İlerici gençlik hareketine işçi sınıfının bakış açısını kazandıran son gelişmeler, bu hareketin önüne geniş perspektifler açıyor. Örgütsel bakımdan bağımsızlık, ancak politik ve ideolojik bakımdan işçi sınıfının öncü partisine bağımlılık temeline oturan ilerici yurtsever gençlik hareketi, maddi bir güce dönüştü.

Bu güç, işbirlikçi burjuvaziyi, sağ ve «sol» oportünistleri korkutuyor. Gerici-faşist hükümet tüm devlet gücünü ve silâhlı zorbalarını Maocuları ilerici gençlerin üzerine sürüyor. Faşist sürülerini polis ve MİT, CİA açıkça destekliyor. Küçük burjuvaziyi temel alan sapık akımlar, sahte devrimciler de, bunlardan geri kalmıyor. İşçi sınıfının tarihsel öncü rolünü gençliğe maletmek, gençlik hareketini herşeyin üstünde görmek isteyen goşist tezlerle, gençliğe güvensizlik duyan ve giderek düşmanlığa dönüşen eğilimler de korkularını yeni saldırılarla kanıtlıyorlar.

Burjuvazinin ve her türden bozguncuların, karşı-devrimcilerin saldırıları son zamanlarda ilerici gençlik hareketinin ve örgütlerinin, işçi sınıfıyla öteki emekçi katmanların demokratik kuruluşlarıyle, DİSK, TÖB-DER, İKD v. b. ile kurduğu kalıcı bağları ve eylem birliği üzerinde yoğunlaşıyor. Gençliği işçi sınıfından koparmak isteyenlerin amacı, ulusal demokratik güçlerin cephe birliğini engellemektir.

Bu saldırılara ilerici gençliğin vereceği yanıt şudur: işçi sınıfıyla bağları daha da güçlendirmek, ve ulusal, demokratik güçlerin eylem birliğini gerçekleştirme savaşına daha aktif katılmak!

(4. sayfadan devam)

macılığına karşı olan sosyal-demokrat, ilerici, yurtsever sendikacılar da bu savaşın önündedirler. Onlar, işçi sınıfının ve emekçi halkımızın kurtuluşunu sermayeyle birlik olmakta değil, komünist, sosyalist, sosyal demokrat tüm ilericilerin birliğinde; ulusal demokratik güçlerin birliğinde görmektedirler.

Nereye gidiyoruz?

İflâs, çöküntü tamdır. Hem politik hem de ekonomik alanlarda. Bunu büyük sermayenin, işbirlikçilerin sözcüleri, ideologları da artık kabullenmek zorunda kalıyorlar. İşbirlikçiler emperyalist tekellere bağlı ve emperyalizmin genel plânlarına göre yürütülen bir sanayileşme politikasının acı sonuçlarını, işçi sınıfına, emekçi halka yüklemek politikasını yeni koşullarda uygulama çabasındalar. Uluslararası Para Fonunun halka karşı önerilerini Demirel hükümeti teker teker uyguluyor. Devalüasyon, enflâsyonun sertleşmesi, zamlar, pahalılık, ücretlerin dondurulması bu önerilerin arasındadır. Hazine iflâs durumundadır. Dışa bağlı fabrikaların çarkları gittikçe artan ölçüde duruyor. İşsizlik de o oranda üsteliyor. Bu yılın on ayında dış ticaret açığı 4,5 milyar dolar. İstanbul Ticaret Odasının rakamlarına göre pahalılığın gerçek hızı yüzde 47,5. Dış borçlar 13 milyar dolar. Bu yılın sonuna dek ödenmesi gereken dış borçlar 1 milyar 475 milyon dolar. Yurdu bu duruma getiren işbirlikçiler bu gerçekleri kabul etmek zorunda kalıyor. Böylece iflâslarını ve yurdu yönetmek olanaklarını yitirdiklerini belgeliyorlar. Bu gerçek, CHP'nin sağa kayan yöneticileri için de geçerlidir. Bunlar AP ve MHP yöneticileri ile anlaşma yolları aramaya koyulmuşlardır. AP-CHP ortaklığına razı olduklarını yineleyip duruyorlar. Askersel bir darbe, yeni ve eskisine rahmet okutacak bir sıkıyönetim faşizmini bu ortaklığı dayatmak için tehdit olarak emekçi halka, bütün devrimcilere karşı kullanıyorlar. Yerel seçimlere bu görüş ve bu taktikle gidiliyor. Buna karşı TKP'nin yerel seçimlerdeki taktiği nedir? Herşeyden önce AP, MHP, MSP ve öteki gerici-faşist parti ve akımları geriletmek, bunların adaylarına kesinlikle oy vermemek. Sosyal demokrat akımın sağa kayan kolunun emperyalizm ve faşizmle uzlaşma politikasına karşı savaşmak, sosyal-demokratların, legal sosyalist parti adaylarından demokratik hakları savunan, gericiliğe, sömürüye, faşizme, emperyalizme karşı tutum alanlarla eylem birliği yapmak ... Bu seçimler iktidar değişikliğine yol açmayacak olmakla birlikte, Demirel ortaklığını geriletmek, zayıflatmak ve demokratik bir hükümet için gereken koşulları yaratmak yolunda önemli kazanımlar elde etmek mümkündür.

Burjuvazinin bunalımları daha derin, daha sert yeni bir aşamaya varmıştır. Bu süreç gittikçe hızlanarak devam edecektir. Burjuvazinin en son başvuracağı çare açık, daha da kanlı bir faşist teröre gitmek, yeni bir 12 Martı uygulamaktır. Burjuva ideologlarının çoğu nereye gidiyoruz sorusuna bu cevabı veriyor. Nereye gidiyoruz? Tek çıkar yolumuz: Faşizmin hiç bir türüne yol vermemek. Bizans tartışmalarını bir yana bırakarak anti-faşist, anti-emperyalist, demokratik bir Ulusal Demokratik Cephede eylem platformu etrafında birleşmektir.

Yolsuzluğa, susuzluğa, ışıksızlığa, gecekondu yıkımına son! ... Belediyeler halka! ...

Nazım Yılı

Nazım Hikmet'in 75. doğum yıldönümü 1977 Ocak ayında Türkiye'de kutlanmaya başlandı. Bu kutlama yaygın ve yığınsal olmasının yanısıra nitel olarak da ileri bir düzeydeydi. Yığınsallığın başlıca nedeni işçi sınıfımızın onu bağrına basması, nitel ileriliğin nedeni ise Nazım'ın işçi sınıfımızın partisine TKP'ne yaşamını bağlamış olması, sanatını, bütün yarattıklarını ona vermiş olmasıydı. Öyle ki aslında Nazım'a gösterilen büyük ilgi ona olduğu kadar, hatta daha çok Türkiye işçi sınıfının biricik Marksist-Leninist örgütüne TKP'ne olan ilgiydi. Türkiye'deki kutlamalarda «Nazımlar Ölmez» diyenler aslında «TKP'ye Özgürlük» somut isteğini, bu tarihsel zorunluğu dile getiriyorlardı. 1 Mayıs 1977'de işçilerimizin Nazım'ın dizelerini, resimlerini «TKP'ye Özgürlük» belgileriyle birlikte taşımaları, onu işçi sınıfımızın savaşımını yöneten TKP'ye bağlı bir ozan olarak tanıtmaları da böylesi bir çıkıştı.

1977 yalnız Türkiye'de Nazım yılı değildi. Dünyada da Nazım, Türkiye Komünist Partisi'nin yanında, savaşının içinde bir savaş eriydi. Partisi yaşatıyordu onu. 6 ile 11 Mayıs günleri arasında Varşova'da yapılan Dünya Barış Kurucuları toplantısı Nazım Hikmet'in dört dilde okunan «Kız Çoçuğu» şiiriyle açılıyordu. Yine bu yıl, İngiltere'de, Fransa'da 75. doğum yıldönümünde kutlanan Nazım, son olarak Batı Berlin'de düzenlenen bir dizi kültür programı bütünlüğü içinde, yapıtları, savaşımıyla, dostları ve yolunda yürüyen sanatçılarca yaşatılıyordu. Çeşitli sanat dallarında yarattıklarıyla, esin kaynağı olduğu sanat ürünleriyle ilerici sanat ve düşün çevresi onun değişik yönlerini koyuyordu ortaya. Nazım bütün yarattıklarıyla bugün de işçi sınıfımızın eylemlerinde, canlı bir savaşçı olarak aldığı yeri koruyor.

Batı Berlin'de ilerici derneklerce düzenlenen kültür programları, Nazım Hikmet'in yurt dışında çalışan işçilerimiz arasında da ne denli iyi anlaşıldığını gösterdi. Bu programlar, binlerce Türkiyeli işçinin gericiliğe, harbe karşı yığınsal eylemine dönüştü, komünist ozan «TKP'ye özgürlük!» belgileriyle anıldı.

Sansüre karşı

Çeşitli ekonomik zorlukların, antidemokratik baskı ve uygulamaların kıskacı içinde derin sarsıntılar geçirmekte olan Türkiye Sineması, dayatılan yeni sansür tüzüğüyle daha da karanlık bir döneme sürükleniyor. Bu faşist tüzük, sinema alanındaki ilerici yönelimleri alabildiğine kısıtlayan, dünyanın hemen hemen en geri sansür uygulamalarına olanak veren eski tüzüğün çok daha geriye götürülmesinin, yaratıcı yönde gelişen sinema sanatını yok etmenin açık dayanağıdır.

Yeni tüzükle yaratılacağı söylenen «ulusal sinema» yaygarasının ardında ırkçı-milliyetçi, bozkurtlu, ergenekonlu film yapımcıları, kayıtlarını faşist partilere yaptıran, sinemanın parababaları var. Tekelci sermayeyi egemen kılarak demokrat, ilerici yapımcıları sinema alanından silmeyi amaçlayan bu tüzük, böylece sinema dünyasıyla canlı bağları olan ilerici yazar, yönetmen, senarist ve sanatçıların etkinliklerini kırmayı plânlıyor. Gerici faşist karması hükümetin sözcüleri, sanatçıları ahlaksız diye niteliyor, aşağılıyorlar.

Sosyalist ülkelerde sinema sanatı, sosyalizmin sağladığı sayısız olanaklarla verimli, gür bir gelişme sürecinde seçkin sinema yapıtları yaratarak ilerliyor. Eisenstein, Pudovkin, Kuleşov, Vertov gibi büyük sinemacılar yalnız Sovyetler Birliği'nde güçlü bir sinema sanatı yaratmakla kalmamışlar, aynı zamanda dünya sinema sanatını derinden etkilemiş, ona yeni, sağlıklı bir gelişme yolu açmışlardır. Bugün sosyalist sinema sanatı bu yolda dünya sinemasının başyapıtlarını, en yetkin örneklerini veriyor. Helsinki Konferansı kararları doğrultusunda kapitalist ülkelerin başarılı sinema yapıtlarına geniş yer veren, çok sayıda film alan sosyalist ülkelerin bu tutumuna karşılık, kapitalist ülkelerin sosyalist sinemaya kapılarını kapamaları, belirli film almaları sinema sanatına nasıl bir sansür duvarı çektiklerini açıkça gösteriyor.

Faşist sansüre kararlı bir biçimde karşı çıkmaları gerekirken, kimi sosyal demokratla, sansürün komünizm ve faşizmde de bulunduğunu söylüyor, antikomünizmi körüklüyorlar. Yeni faşist sansür tüzüğüne karşı halktan yana bir sinema için savaşı anti-komünizmle yürütmek, faşist sansürün yerleşmesine yardımcı olmak demektir. Sinema alanındaki faşist tırmanmayı geri püskürtecek güç sinemacılarımızın, bütün demokratik güçlerin, ilerici, örgütlü savaşımıdır.

TKP'nin bayrağını fabrikalarda yükseltelim! . . .

M İ L İ T A N L A R D A N

İleri demokrasi nedir?

TKP'nin yakın amacı «ileri demokrasi»dir. Bu kavram rasgele, boşuna seçilmemiştir.

Türkiye'de ekonomiye, devlete yerli-yabancı tekeller egemendir. Baş düşman emperyalizm ve yerli işbirlikçi tekelci burjuvazidir.

Böylesi bir durumda toplumu ileriye götürmenin tek yolu ileri demokrasidir. «Yaklaşan Felâket» adlı yapıtında Lenin'in belirttiği gibi, sosyalizme doğru gitmekten korkarsak, tekellerin egemenliğinden bir adım bile ileri gidemeyiz. Tekelleri yıkıp serbest rekabeti mi geri getireceğiz? Bu olamayacağına göre, üretimin örgütlenmesini daha da merkezileştirmeye, yani sosyalizme doğru ilerlemek tek yoldur. İşte bunun için Partimiz sosyalizme açılan ileri demokratik düzenden söz ediyor.

İleri demokrasi, işçi-köylü bağlaşıklığı temelinde gerçekleşecek olan, ulusun büyük çoğunluğunun gerici azınlığa karşı demokratik diktatörlüğüdür. Emperyalizme, yabancı tekellere karşı ulusal, yerli-yabancı tekellerin egemenliğinden kaynaklanan gericiliğe karşı demokratik görevleri olan Ulusal Demokratik Cephe işte böylesi geniş bir savaşım ve gelecekte halk iktidarının organı olacaktır.

Kimileri, ileri demokrasiyi burjuva demokrasisiyle özdeşliyorlar. Kuşkusuz Türkiye gibi bağımlı, çarpık, geri bir temel üzerinde tekelleşmenin boy vermiş olması, önümüze aynı zamanda birçok burjuva demokratik görevler koyuyor. Tepeden inme kapitalistleşen ağalığın yıllardır süren ağır baskısına karşı köylülüğün istemlerinin karşılanması böylesi önemli görevlerdendir. Ancak, devrimci diyalektik, karmaşık koşullarda çeşitli görevleri ustaca birleştirmek olanağını veriyor. İşçi sınıfımızın öncü, Leninci partisi olan Türkiye Komünist Partisi devrimci diyalektiği ustaca uyguluyor.

Büyüme

Ülkemizde devrimci yükseliş inişli çıkışlı sürüyor. Partimiz atılımlar içinde, örgütleniyor, büyüyor. Devrimci hareket genişliyor. Ulusal Demokratik Cephe ülküsü geniş yığınlar arasında yaygınlaşıyor.

Böylesi bir büyüme, genişleme sürecinde savaşın başını çeken komünistlere çok önemli görevler düşüyor. Bu görevleri yerine getirirken Lenin'in şu sözleri komünistlere yol gösteriyor:

«. . . oportünistlerin her zamanki yöntemi, en ılımlı sloganın en akla yakın olduğunu kanıtlama girişimidir. Gerekçe olarak da bunun en büyük sayıda toplumsal unsuru birleştirmeye yardımcı olacağını ileri sürerler. Bernstein şöyle demişti: sosyal devrim yalnızca proletaryanın bir kesimi tarafından desteklenir, oysa sosyal reform birçok toplumsal-liberal unsur tarafından desteklenir. Sosyalizmin bunların istemine aykırı olarak kurulacağı düşüncesiyle yanılgıya düşmeyin! Demokratik toplumsal reformlar partisi olmak daha iyidir! Menşevikler ise şöyle diyorlar: yalnızca proletarya ve küçük burjuvazinin devrimci kesimi (en başta köylüler) bizim devrimimizin gerçek utkusundan yanadırlar . . .

Hayır yoldaşlar! Politik aritmetikte tüm 'muhalefet' unsurlarının basit toplamasından biraz daha karmaşık şeyler vardır. Kaypak ve ihanet içinde olan muhalefeti, gerçekten savaşan devrimci unsurlarla toplamak her zaman artı sonuç vermez. Çoğu kez eksi olduğu görülür.» (Lenin toplu yapıtlar, İngilizce basım, c. 11, s. 156.)

TKP militanları, özellikle partiyi yığınlar içinde örgütlerken, aynı zamanda öteki yığın çalışmalarında, nicel büyüme uğrunda nitel gerekleri unutmuyor, genişlemek pahasına sloganları ılımlılaştırmıyor, reformizme saplanmıyorlar. İşçi sınıfımızın Leninci, öncü partisinin savaşçılarına da ancak bu yaraşır: TKP'nin Leninci bayrağını her zaman yükseklerde dalgalandırmak.

60. yıl çağrısı

(2. sayfadan devam)

ler ortaya çıkmaya devam ediyor. İnsanlık için en büyük tehlike olan silâhlanma alabildiğine körükleniyor. Böylesi bir durumda gerçek yerine, yakın kampanyasına hız verenlere, dostluk yerine düşmanlık politikasına girişenlere büyük sorumluluk düşmektedir. Barış politikası yerine yeniden «soğuk savaş» politikasına dönülmesini özliyenler, insanlığı bir nükleer yıkıma sürüklemek istiyenlerdir . . . Biz bütün ülkelerin halklarını, hükümetlerini, parlamentolarını silâhlanmaya son verilmesi, yığınsal kırım silâhlarının yasaklanması, silâhlarda ve silâhlı kuvvetlerde indirim yapılması, silâhsızlanmaya gidilmesi için elden geleni yapmaya çağırıyoruz.

Bütün ülkelerin iyi niyetli halkları, emekçileri ve insanları: Barış, gerginliği azaltma ve sosyal ilerleme savaşı hepimizin ortak davasıdır. Başarımız birlik ve beraberliğimize bağlıdır! Gericilik ve harpçi güçler, barışseverlerin birliğiyle püskürtülecektir!

Hükümet sorunu

Hükümet sorununu ele alırken, sınıf savaşındaki güçler dengesini bir daha gözden geçirmek gerekir. Sınıf savaşında işçi sınıfının politik, sosyal, ekonomik yaşamdaki ağırlığı gittikçe artarken, bir yandan da işçi sınıfının bütün demokratik güçleri harekete geçiren, onların anti-emperyalist, anti-faşist demokratik savaşımın yörüngesi olma niteliği de daha açık bir şekilde beliriyor. Öte yandan burjuvazi içindeki ayrışmalarda da beliren bazı özellikler vardır. CHP içinde uzlaşmacı, işbirlikçi sağ kanadın daha ağır basmaya başlaması, sınıf savaşımında daha açık bir şekilde büyük burjuvazinin yanında yer alması, ama aynı zamanda bu partinin sol kanadında daha açık ilerici, yurtsever bir tutumun belirmesi, devrimci bir taktik ve strateji uygulanırken, gözönünde tutulması gereken bir gerçektir.

Hükümet sorununu ele alırken bu gerçekleri gözönünde tutmadan günümüzün koşullarında sağlam bir çözüm yolu bulunamaz. Parlâmentocu mantıkla hareket edenler MC hükümetine alternatif olarak bir CHP hükümetini, daha da ileri giderek bir CHP-AP hükümetini ileri sürmektedirler. Türkiye'de emperyalizmle işçi sınıfı ve emekçi yığınlar arasındaki büyük çelişkinin içinde parlâmento ile işçi sınıfı ve köy ve şehir emekçileri arasındaki çelişki de önemli bir yer tutuyor. Parlâmento, silme burjuvazinin parlâmentosudur. Burjuvazinin yurtsever, ilerici kolunun parlâmentoda temsil edilmesi bu gerçeği değiştirmiyor. İşçi sınıfının, köy ve şehir emekçilerinin parlâmentoda temsilcisi yoktur. Ama, işçi sınıfının, köy ve kent emekçilerinin politik yaşamda sözü ve payı vardır. Hatta, bu söz ve pay gittikçe alanını genişletmektedir. Bundan ötürü hükümet sorununu ele alırken bu gerçek çerçeve içinde onu çözümlemek gerekir. Bu demektir ki, bugün artık MC hükümetine karşı alternatif işçi sınıfının gerçek temsilcilerinin, yurtsever demokratik örgütlerin temsilcilerinin de katılacağı bir hükümettir. Böyle bir hükümetin kurulması ile bunalımların üstesinden gelmek, anti-faşist, anti-emperyalist bir programı uygulamak ve demokratik dönüşümler aşamasına girmenin ilk adımlarını atmak mümkün olur.

TKP ve Sendikalar

(8. sayfadan devam)

semeyen, hattâ onu eleştiren herkes anti-komünist sayılamaz. Avrupa komünist ve işçi partilerinin Berlin Konferansının kararlarında bu nokta açıkça belirtilmiştir. Bu durumu gözönünde tutarak komünistler sendikalarda sömürüye, baskıya, emperyalizme karşı savaşımda, sabırla yığınları eğitmek, ikna etmek, dostu, düşmanı bu savaşın içinde yığınlara göstermek zorundadırlar.

Açıklama

(8. sayfadan devam)

hareketleriyle bağları güçleniyor. Bu bağları daha da güçlendirmek, yığınlara daha da inmek, başta fabrikalara yönelmek, tabanda örgütlenmek gündemimizden inmeyen, güncel bir sorundur.

Parti üyelerini, aday üyelerini Marksizm-Leninizmin ve proletarya enternasyonalizminin ülkü ve ilkeleriyle eğitmek, kadrolar yetiştirmek, partimizin Lenince politik, ideolojik ve örgütsel birliğini pekiştirmek, faşist tehlikenin yoğunlaştığı bir dönemde konspirasyon-illegalite ilkelerini daha titizlikle uygulamak, kadroları korumak zorunluktur.

Planlı, düzenli bir parti çalışmasının örgütlenmesi, artizanlığın kırılması, kollektif yönetimin, işbölümünün geliştirilmesi yönünde ileri adımlar atılıyor. Bu süreci hızlandırmak zorunluktur.

Partimizin sözlü ve yazılı yayınları etkindir. Bu yayınları, partimizin içinde bulunduğu aşamaya uygun olarak geliştirmek, uyumlaştırmak, başta Merkez Komitesi'nin organı Atılım'ı yığınsallaştırmak gündemimizde duruyor.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi
Politik Bürosu

9 Kasım 1977

Türkiye Komünist Partisi İle İsrail Komünist Partisi'nin Ortak Açıklaması

Türkiye Komünist Partisi ve İsrail Komünist Partisi delegasyonları Kasım 1977 başlarında karşılaştılar. Türkiye Komünist Partisi delegasyonuna TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen yoldaş, İsrail Komünist Partisi delegasyonuna İKP MK Genel Sekreteri Meir Vilner yoldaş başkanlık ettiler.

Delegasyonlar her iki tarafı da ilgilendiren ortak sorunlar üzerinde görüştüler. Her iki delegasyon da kendi ülkelerindeki politik, sosyal ve ekonomik durum ve partilerinin savaşımları üzerinde bilgi değiş-tokuşunda bulundular. Görüşmelerde Doğu Akdeniz ve Orta-Doğu'daki barışı tehdit eden sorunların ve bu bölgedeki silâhlanma yarışının üzerinde özellikle durdular.

Her iki parti de Kıbrıs'ın egemenlik haklarına, bağımsızlığına ve bağlantısızlığına saldıran Kıbrıs'taki yabancı birliklerin çekilmesi ve askeri üslerin kaldırılmasını vurguladılar.

Her iki parti de Kıbrıs'ı bir NATO üssüne dönüştürmek, Kıbrıs topraklarını kendi topraklarına katmak istiyen emperyalist plânları yerdiler.

Her iki delegasyon da Sovyetler Birliği'nin önermiş olduğu gibi Kıbrıs sorununa adaletli bir çözüm bulmak için Birleşmiş Milletler çerçevesinde uluslararası bir konferans düzenlenmesini desteklediklerini belirttiler.

Her iki parti de Orta-Doğu bunalımının sürmesinin ve Amerikan emperyalizminin güdümündeki İsrail egemen çevrelerinin saldırgan ve yayılıcı politikaları sonucu ortaya çıkan yeni bir savaş tehlikesinin büyüdüğünü belirttiler. Her iki parti de Orta-Doğu bunalımının adaletli ve barışçı bir çözüme ulaşmasının ancak aşağıdaki sıralanan ilkeler çerçevesinde olanaklı gördüler:

– İsrail askersel birliklerinin bütün Arap topraklarından 1967 savaşı öncesi sınırlara geri çekilmesi;

– Filistinli Arap halkının bağımsız bir devlet kurmayı da içine alan bütün haklarının tanınması, bölgedeki bütün devletlerin, bu arada İsrail devletinin egemenlik haklarına ve toprak bütünlüklerine saygı gösterilmesi;

– Orta-Doğu'da adaletli ve kalıcı bir barışın sağlanması ve yeni bir savaş tehlikesinin uzaklaştırılması ancak Filistin Kurtuluş Örgütü ve bütün ilgili tarafların katılmasıyla Orta-Doğu sorunuyle ilgili Cenevre Barış Konferansı'nın ivedelikle toplanması.

Her iki parti de Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nin 60. yıldönümünü, yeni Sovyet Anayasasının onaylanmasını, Sovyetler Birliği Komünist Partisi'nin Lenince barış politikasını ve proletarya enternasyonalizmi ilkesine olan bağlılığını bir kez daha candan selâmladılar.

Her iki partinin delegasyonları ırk ayrımcılığı ve sömürgeciliğin her türü ile savaşı daha da güçlendirmenin zorunluluğunu belirttiler.

Her iki parti de kendilerini barış, demokrasi, ulusal bağımsızlık ve sosyalizm savaşımında Marksizm-Leninizm ve proletarya enternasyonalizmi temelinde birbirlerine bağlıyan kardeşçe bağları bir kez daha vurguladılar.

TKP MK Genel Sekreteri
İ. Bilen
İKP MK Genel Sekreteri
Meir Vilner

22 Kasım 1977

Açıklama

TKP Merkez Komitesi Politik Bürosu 1977 Kasım ayının başında üst düzeydeki parti örgüt sekreterleriyle bir dizi görüşmeler yaptı. Görüşmelerde şu konular ele alındı:

1. Uluslararası durum ve Türkiye'de seçim sonrası gelişmeler
1. Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nin 60. yıldönümünü kutlama girişimleri
3. Türkiye Komünist Partisi'nin Konferanstan bu yana gelişmesi.

Görüşmeler çok yönlü oldu. Geniş bir fikir değiş-tokuşu yapıldı. Gelişmelerin, kazanımların yanısıra eksikler, zorluklar da ortaya kondu. Eleştiri-özeleştiri yapıldı. Görüşmeler partimizin gelişmesinde yeni bir aşamaya hazırlık oldu. Kadroları toparlamak, parti çalışmalarına hız vermek açısından büyük yarar sağladı.

Görüşmelerde uluslararası gelişmeler ele alındı, değerlendirildi. Emperyalist, NATO'cu çevreler gerginliği azaltma sürecini baltalıyor. Kapitalist ülkelerde başkaldıran aşırı gerici, faşist, neo-faşist güçlere destek oluyor. Bunun somut örneğini Türkiye'de gerici, işbirlikçi burjuvazinin ve hükümetinin faşizme tırmanma çabalarında görüyoruz. Faşist tehlike halkımızın üstüne yürüyor.

Ülkemizde ekonomik, sosyal, politik bunalımlar süregidiyor. Emperyalizmin ortağı tekelci burjuvazi, erkini sürdürebilmek için faşizme tırmanışa sarılıyor. Bununla bağlı olarak, işçi sınıfıyla gerici güçler arasındaki çatışmalar, sınıf savaşları sertleşiyor, keskinleşiyor. Bu durumda burjuvazi saldırının sivri ucunu TKP'ye, işçi sınıfının birliğine, sınıf sendikalarına yöneltiyor. Geniş halk yığınlarının, ulusal, demokratik güçlerin savaşta birlik kurmasını baltalıyor. Maocu'lar, her soydan oportünist akımlar TKP düşmanlığını körüklemekle burjuvazinin bu saldırısına destek oluyorlar.

Burjuvazi şövenizme hız veriyor, Kürt halkı üzerinde barbarca süregelen baskıyı arttırıyor. Öte yandan Türk ve Kürt halkları arasında dayanışmanın oluşmasını engellemeye, Türkiye'de yaşayan halkları birbirine düşürmeye çalışıyor. Kimi ayrılıkçı öğeler bu durumda Türkiye işçi sınıfının, Kürt ve Türk halklarının ortak savaşımını örgütleyen TKP'ne saldırmakla burjuvazinin bu politikasına çanak tutuyorlar.

TKP Merkez Komitesi, politikasını çizerken bütün bu çelişkileri, gelişmeleri gözönünde tutmakta, somut bir savaş yolu önermektedir.

Görüşmelerde, Kızıl Oktobr'un 60. yıldönümünü kutlama hazırlıkları ele alındı, değerlendirildi. Partimiz özellikle yayın alanında, bu tarihsel günlemeyi her yönüyle işçi sınıfına, halkımıza mal etmek, sınıf savaşlarını onun ışınlarıyla aydınlatmak, Sovyet halkıyla halkımız arasındaki dostluk bağlarını daha da güçlendirmek için geniş bir çalışma yürütmüş, değişik girişimlerde bulunmuştur, bulunuyor.

Görüşmelerde Parti Konferansı'ndan bu yana TKP'nin gelişmesi ele alındı, değerlendirildi. TKP Merkez Komitesi ve Politik Bürosu, çalışmalarını Konferans kararlarının doğrultusunda yürütmüştür. Gelişmeler Konferans kararlarının doğruluğunu ortaya koymuştur.

Partimizin yığınsallaşmasında, etkinliğinin, saygınlığının artmasında önemli ileri adımlar atılıyor. Partimiz nicel olarak büyümekte, örgütsel olarak gelişmektedir. Parti kadroları gençtir, dinamiktir. Yüzde 60'ı işçidir. «Fabrikalar kalemizdir!» belgisi yaşama geçiyor. Partimizin yığın örgütleriyle, sendikalar, gençlik ve kadın

(Devamı 7. sayfada)

TKP ile ABD Komünist Partisi'nin ortak açıklaması

Türkiye Komünist Partisi ve ABD Komünist Partisi delegasyonları ortak sorunlarını görüşmek için karşılaştılar. Türkiye Komünist Partisi delegasyonuna TKP MK Genel Sekreteri İ. Bilen yoldaş, ABD Komünist Partisi delegasyonuna ABD Komünist Partisi MK Genel Sekreteri Gus Hall yoldaş başkanlık ettiler.

Görüşmeler sıcak ve dostça geçti. Her iki delegasyon kendi ülkelerindeki politik ve ekonomik durum ve partilerinin strateji ve taktikleri üzerine bilgi değiş-tokuşunda bulundular. Görüşmeler sırasında Orta-Doğu'daki silâhlanma yarışı ve savaş tehlikesi, ve özellikle Türkiye'deki ve Akdeniz'deki Amerikan üslerinin yarattığı tehlikeler üzerinde duruldu. Her iki delegasyon da dünya barışı, genel silâhsızlanma ve yumuşama için savaşımı daha da hızlandırmanın gereğini belirttiler. Her iki delegasyon da ırk ayrımcılığına ve sömürgeciliğe karşı savaşımı daha da güçlendirmenin gereğini vurguladılar. Her iki parti de, görüştükleri konular üzerinde tam uyum içinde olduklarını ve her iki partiyi birbirine bağlayan kardeşçe bağları vurguladılar. Her iki parti de, barış, demokrasi ve sosyalizm savaşını ve proletarya enternasyonalizmi bayrağını daha da yükseltmek için düzenli görüşmenin gereğini belirttiler.

TKP MK Genel Sekreteri
İ. Bilen
ABD MK Genel Sekreteri
Gus Hall

15 Kasım 1977

TKP ve sendikalar

Son dönemde DISK'te olup bitenler, komünistleri, onlardan yana olanları sendikalar sorunu üzerine bir daha eğilmeye zorladı. Olup bitenlere kısaca bir göz atalım: MESS patronları, yerli-yabancı tekellerin yöneticileri, hükümet ve öteki işbirlikçi çevreler Maden-İş grevinde olduğu gibi sınıf sendikalarına karşı yoğun bir saldırıya giriştiler. Bu saldırıyı göğüslemek kolay olmadı. Büyük zorluklar yarattı. Bu zorlukları fırsat bilen ve sınıf sendikalarında uzun bir zamandır yuvalanmış olan bazı sağ kanat CHP'li sendikacılar sınıf sendikacılığını reformizme çekmek amaçları için zorlukların yarattığı ortamı fırsat bilip saldırıya geçtiler. Bu aynı zamanda AP-CHP koalisyonunu hazırlamanın yöntemlerinden biriydi. Ancak, bazı yöneticilerin dürüst sınıfsal tutumları, işçi sınıfının en bilinçli, en savaşkan bölümünün güçlü sınıfsal tutumu bu manevraları önemli ölçüde boşa çıkardı. Legal sosyalist partiler bu zor durumda anti-TKP ve sınıf sendikacılığının devrimci gelişmesini göremeyecek kadar miyoplaşarak hem gerçek sendika yöneticilerine, hem de TKP'ye karşı küçük hesaplar peşinde saldırılarını yürüttüler.

Oysa önümüzde faşist saldırıları durdurmak, Maden-İş grevini başarıya ulaştırmak, pahalılık, enflâsyonda beliren aşırı sömürü düzenini geriletmek gibi bütün demokratik güçleri çevresinde birleştirecek ulusal hedefler ortada duruyor. DISK'in Aralık ayındaki kongresine, bu gibi politik, sosyal perspektivlerle gidildiği takdirde Türkiye'de devrim sürecine katkıda bulunmak, sınıf sendikacılığında işçi sınıfının sendikal birliğini sağlamak ve ulusal, demokratik güçlerin cephesi yolunda adımlar atmak mümkün olacaktır.

İşçi sınıfının birliğinin sağlanacağı başlıca alan sınıf sendikacılığıdır. Değişik politik inançlara sahip olan, dine bağlı olan ve olmayan emekçi yığınları sınıf sendikalarında sömürüye, baskıya, emperyalizme, faşizme karşı savaşta bir araya geliyorlar. Aynı zamanda sınıf sendikacılığının sürekli olarak sürdürülebilmesinin başlıca güvencesi komünistlerin yönetici kadroyu oluşturmalarıdır. Ama komünistler sendikalardaki bu gerçeği gözönünde tutarak, sınıf sendikacılığını ustaca, öncülük ve sorumluluk anlayışıyla uyguladıklarında yönetici duruma gelebileceklerini unutmamalıdırlar. Bilmek gerek ki, Türkiye koşullarında emekçi yığınlarının bir bölümü burjuvazinin yoğun propagandasının etkisiyle komünistlere karşı çekingen bir tutum takınır, önyargılardan zor kurtulur. Bu durum, sendikalara da yansır. Aynı zamanda şu gerçeği de unutmamak gerek: Partinin politikasını benim-

(Devamı 7. sayfada)